

1471

Aniré (Futur 1)

(ALDC, IX, 2083. *Aniré* [Futur 1])

El futur de *anar* (< AMNARE, pronunciació descuidada de AMBULARE) era *anaré* (var. aferètica *naré* 53, 70-72) (com *cantar* fa *cantaré*, veg. mapa 1357), que perviu en men. i que de tant en tant se sent en tarragoní, però que per un compromís amb *iré*, der. del futur del llat. IRE, documentat des del s. XIV, amb el qual va conviure, va generar l'híbrid *aniré*, que també coneix la var. aferètica *niré*, com l'infinitiu *nar* (cf. mapa 1364). L'alg. *anigaré* 85 s'ha format amb l'infix *-ig-* com *estigaré*, *dongaré*.

Des d'un punt de vista geolingüístic, *aniré*, amb la var. *niré*, és la forma predominant en tot el domini, amb les excepcions

de *iré*, del ross. i del cat. sept. de transició, que també coneixen la forma de compromís amb *aniré*, *airé*; de l'arcaisme men. *anaré*, i de la forma innovada de l'alg., *anigaré*.

La desinència és *e* tancada en tot el domini tret de les localitats 86, 91, 95, 121, que la tenen oberta [!ɛ] (veg. mapa 1357).

Aniré i *iré* són les formes normatives des del *DOrt*, 1917; la *GIEC* (pàg. 282) acull *iré* (sept.) entre "Altres variants".

